

"Niemand heeft ooit van jou gehoord"

Hallo van der Wal,

Weer zo'n 'miezerig' briefje uit Vrt. Zoals jij wel zult zeggen in je zo-genaamde artiestentaal. In je lasterlijke briefjes over mij staan weer al-lemaal onjuistheden. Omdat ik steeds weer bemerk uit het mij door een informant toegestuurde nep interview en je verzonnen curriculum vitae dat je jouw ziekelijke fantasie voor werkelijkheid verslijt, een kenmerk van alle psychopaten, neem ik de inhoud van al jouw verzonnen gegevens niet serieus net zo min als ik jou serieus zal nemen met al je leugens.

Eerst had ik een lange brief voor je klaar liggen, maar omdat ik dat als volkomen zinloos ervaar, volgen hier slechts enige niet ter zake doende fragmenten uit de desbetreffende brief, die je wel weer zult verscheuren als zogenaamde kunstenaar.

Niemand heeft ooit van jou gehoord of zal ooit van jou horen en dat zegt mij en mijn contactman wel genoeg. Je hebt nog nooit een schilderij verkocht heb ik uit betrouwbare bron vernomen. Je hebt een leven lang in de steun gelopen en niets uitgevoerd.

Fred van der Wal: Het woord miezerig gebruik ik nooit. Dat komt mij ge-dateerd voor. Ziekelijke fantasie? Alles valt te checken op waarheids-ge-halte. Een psychopaat? Een kwalifikatie die beter van toepassing is op mijn biologische ouders. Niemand ooit van mij gehoord? Uw contactman een rooms patertje? De overige ontorechte verwijten ga ik niet eens op in. Mijn werken bevinden zich in binnen – en buitenlandse particuliere collecties, het Stedelijk Museum te Amsterdam, het Rijksmuseum te Amsterdam, het AMC te Amsterdam, de Dieuwke Bakker Collectie, in de rijks collectie van het ICN, het Museum Mohlman, Lester Kingsley Gallery, Obelisk gallery en werd aangekocht door projectgroepen van de Nederlandse Kunst Stichting en aankopen Gemeente Amsterdam. Ik ben lid van Arti et Amicitiae te Amsterdam, Pulchri Studio te Den Haag en de NKVT (Nederlandse Kring Van Tekenaars)

De 'moeder': Ik zal punt voor punt jouw lasterlijke aantijgingen hier onder behandelen en met de brief naar een advocaat toe stappen om te bespreken of we jou kunnen aanspreken op gerechtelijk nivo en eventueel laten veroordelen tot een grote schadevergoeding. Ik bestrijd het volgende en zal je daarvoor aanspreken in rechten:

1. Betreffende mij ten laste gelegde verwaarlozing van de drie kinderen die uit het huwelijk zijn voort gekomen bestrijd ik dit ten eerste, daar na je verblijf bij je grootouders vanaf je tweede levensjaar ik je nauwelijks heb gezien met uitzondering van de jaren 1947 en 1948 toen je bij mij en de meneer die zich je vader noemt in huis verbleef in de Utrechtsestraat 40 te Amsterdam, waarna je voor de tweede keer weer naar de Palestrina-straat vertrok naar je grootouders.

Ik ben dus door mijn kinderen in de steek gelaten en niet omgekeerd.

Ik heb altijd gevonden dat de kinderen, jij dus van der Wal, van af kleuter-leeftijd naar mij hadden moeten toekomen en niet omgekeerd. Als moeder heb ik nu eenmaal mijn rechten en

daar zijn kinderen ondergeschikt aan. Ik zou een goede moeder geweest zijn volgens het Medisch Opvoedkundig Bureau, waar je toen bij liep als doorgewinterd probleemkind, maar jij was geen goed kind.

De veronderstelling van mijn schoonzuster, jouw tante, dat ik een hekel had aan jongetjes klopt.

Toch wilde het Medisch Opvoedkundig Bureau in 1950 na mijn scheiding dat ik weer voor mijn kinderen zou gaan zorgen.

Volgens het bureau was ik daarvoor de enige geschikte partij en niet je grootouders die veel te oud waren en het niet aan konden om drie onhandelbare oorlogskinderen van 7, 6 en 3 jaar aan te kunnen.

Ik zei de medewerkster van het Medisch Opvoedkundig Bureau dat drie kinderen te veel waren en hooguit één wilde hebben en dan het meisje, niet de jongetjes.

Ik was daartoe bereid maar nooit meer met die man er bij, die mij in elkaar sloeg als hij dronken was. Einde gesprek dat ik als een enorme overwinning voor mij zag.

Fred van der Wal: De 'moeder' die bij haar ouders in de Cornelis Schuytstraat te Amsterdam in trok heeft een paar maanden mijn zusje in huis gehad, maar ook dat vond ze te lastig. Zij vond dat ik naar haar had moeten toekomen in 1946 van uit de Palestrinastraat naar de Cornelis Schuytstraat te Amsterdam. Hoe? Ik was vier jaar oud. Bij het Medisch Opvoedkundig Bureau 'liep' ik nooit. Daar ben ik nog nooit geweest als kind.

De 'moeder': 2. Waarom zou een ter zake kundige door de overheid aangestelde persoon van de voogdijsraad, een psycholoog, tegen mij gezegd hebben waar jouw grootouders, de van der Wal-letjes nota bene bij aanwezig waren; 'Op u mevrouw, op u valt niets aan te merken, u heeft zich tijdens de oorlogsjaren voorbeeldig als verzetstrijdster gedragen en het land grote diensten bewezen met uw man, maar uw kinderen, dat is een andere zaak, daar zult u later problemen mee krijgen, dat voorspel ik u, want de prognose voor kinderen uit gescheiden gezinnen is buitengewoon slecht.

Er komt meestal niets van terecht en leren of werken, ho maar. U zult het zien, mevrouw en nog eens aan mij terug denken.

Mevrouw, wat wilt u nu eigenlijk, u heeft geen huis, geen baan en geen geld, dus kunt u niet voor de kinderen zorgen.

Wel kunnen wij voor u regelen dat de kinderen ter beschikking van de regering worden gesteld en in weeshuizen worden onder gebracht, dat lijkt ons als instelling de beste keuze'.

Ja, van der Wal, die man heeft gelijk gehad want je hebt je leven lang niets uitgevoerd en nu nog niet.

